

TALÁN ELEVE,
A BELEKÓDOLT
TÖRÉKENYSÉGGEL

Egy, a történelem számára rejtve maradt,
megannyi szem sarkából sem észrevehető,
egészen szokványos és ezek szerint "átlagos",
így talán napfényes, talán tavaszi és (talán)
délutánon valaki minden bizonnyal
odaállt egy valaha dicsőbb és büszkébb
épület kőfala elé. Egészen közel lépett hozzá,
szemtől szemben állt vele. Zsebében a közelben
kapott, mások által eldobált, járdára
és szemetesbe hajított, talán reklámcéllal
osztogatott, rikítóan mindenféle színű
sebtapaszkok lapultak, szám szerint kettő.
Nézte ez a valaki a foszladozó kő megrepedt
ráncait, s a lassan, de biztosan (talán menthetetlenül)
szétmorzsolódó lépcsőt, számára jobbkéz felé.

Ekkor dőlt meg a magyar néplélekről szóló
összes bánatos mítosz és legenda, minden,
amit egészen odáig tudtunk magunkról,
nevezetesen, hogy minden mindegy már,
talán még inkább, mint amikor már jóval ez előtt,
évtizedekkel és évszázadokkal korábban is
minden mindegy és menthetetlen volt, talán.
*Meglátod, rendbe jönnek majd a dolgaink,
lesznek még szép napjaink,* dúdolhatta magában
egy pillanatra fiatalabbkora dicsőbb és büszkébb
mítoszaira és legendáira emlékezve,
s előbb a szemtől szemben bámult,
talán évtizedekkel és talán évszázadokkal,
mindenesetre jóval ez előtt menthetetlenül
törni kezdett, talán eleve, a belekódolt
törekenységgel együtt vett és beépített
köre, majd, de lehet, hogy fordított sorrendben,
a lépcsőre is felhelyezett egy-egy
rikítóan mindenféle színű sebtapaszt.

Mindazonáltal az is elképzelhető, hogy
talán egyáltalán nem is dúdolt közben semmit.

